

Регионалните идентичности и техният потенциал в контекста на Дунавската стратегия (с оглед на резултатите на проекта BRAINS)

Проф. дфн Пенка Ангелова

Zusammenfassung: Im Vortrag werden die Resultate des Projektes BRAINS ausgewertet, in dem mit treffender Methodologie grenzüberschreitende supranationale regionale Identitätsbildungen untersucht und die Ausarbeitung eines Brands vorgeschlagen wird. Die Resultate dieses Projektes werden im Kontext der Donaustrategie betrachtet und es wird eine Erweiterung des Projektes vorgeschlagen: eine vergleichende Untersuchung der Politischen und der Erinnerungskulturen im Donauraum im Rahmen der Donaustrategie als eine Strategie der EU-Erweiterung, damit die Konfliktsierung (Stefan Troebst) der politischen und der Erinnerungskulturen überwunden wird und Synchronisierungen angestrebt werden.

Key words: **Donaustrategie**, Politisierung, Partisierng, Politische Kultur, Erinnerungskulturen, multiple regionale Identitäten

Преамбул:

В настоящия доклад предлагам разграничаването на два термина: **политизиране и партизиране** на обществото. Тъй като в последно време думата „политизация“ се употребява в гражданското пространство предимно с негативни конотации, а същевременно се говори за политическа култура и се опитваме с различни проекти и по различни програми да повишаваме политическата култура както на студентите, така и на възрастните, смятам, че понятието политизация би трябвало да се употребява именно в смисъла на придобиване на политическа култура, която е важна съставна част от общата култура на населението. Модерното понятие „политическа култура“ (англ. Political culture) бива въведено за първи път от Гейбриел Алмънд през 1956 г. в контекста на „сравняването на политическите системи“¹. Дефиницията на това понятие включва в себе си две самостоятелни области: политиката и културата. Същевременно то е съотнесено и към понятието за гражданска култура, тъй като още първата съвместна книга със Семюел Верба през 1963 година, която се оказва и основополагаща за теоретичните концепции и практически изследвания на политическата култура, носи заглавието "Гражданската култура"² и предпоставя политически нагласи към обществените процеси и съотнася политическата култура към гражданското общество. В България първите изследователи на съвременната политическа култура са Тодор Танев³, Пламен Георгиев и Блага Благоева-Танева⁴. При характеризиране на политическата култура ние трябва да се съобразяваме също и с **момента на масово формиране на психологията и културата, респ. на политическата култура**. Процесът на формиране на политическа култура може да бъде определен с понятието **политизиране**. Не случайно вече и в някои сериозни български масмедии се отдели място за политическа култура⁵. Това предполага както запознаване с националните, така и с европейските политики, създаване на знания и умения да се

¹ Almond, Gabriel (1987): Politische Kultur-Forschung – Rückblick und Ausblick. In: Politische Kultur in Deutschland. Bilanz und Perspektiven der Forschung. Hrsg. Berg-Schlosser, Dirk/Schissler, Jakob, Opladen, S. 27-39

Almond, G.A. 1956. Comparative Political Systems. – In: Journal of Politics, 18, N3.

² Almond, G.A., S. Verba. 1963. The Civic Culture: Political Attitudes and Democracy in five Nations. Princeton. Princeton University Press. (Цитати по българския превод: Алмънд, Г., С. Верба. Гражданската култура. София 1998.)

³ Танев, Тодор: Предговор към Г. Алмънд/С. Верба. Гражданската култура. Издателство ГАЛ-ИКО, София 1998, стр. 19.

⁴ Благоева-Танева, Блага: Българската политическа култура. Традиция и съвременност, Изд. Захари Стоянов, София 2002.

⁵ Срв. <http://www.kultura.bg/bg/flags/view/2691/22>

оценяват политически активности, както и разграничаване на политическите от гражданските активности и ангажименти. От допитвания и анкети до гражданите относно очакванията им към местните и национални власти става ясно, че твърде малко от тях разграничават гражданските от политическите задължения и по тоталитарен обичай очакват решаване на проблемите „отгоре“, от политическите актьори. Това е признак само на недостатъчна политическа култура. Затова политическата култура трябва да бъде свързана тясно и с образователната политика.

Партизирането на обществото означава разцепление на обществото в обслужване на определени партии, това, което в по-стари времена се е наричало „партизванщина“. Признаци на партизиране на обществото могат да се наблюдават на всички граждански и политически нива. В сферата на гражданското общество⁶ в България могат да се наблюдават три форми на партизация: 1. изграждане на нови неправителствени организации от новопостъпилата „водеща партия“, която по този начин се отблагодарява на активистите от предизборната кампания с финансова подкрепа за определени дейности; 2. преориентация на създадени сдружения към обслужване на интересите на новата водеща партия и 3. създаване на граждански сдружения с цел те да се превърнат в местни или национални партии и да влязат във „властта“. Тези три форми на партизация подкопават смисъла на гражданското общество, което по презумпция трябва да бъде коректив⁷ на властта и да отстоява интересите на гражданските фигурации⁸ в диалога с властта. По този начин и в отделния гражданин, който поради липса на политическа култура не познава правата си, се поддържа убеждението, че той „получава“ а не отстоява правата си – една позната от тоталитарно време нагласа.

Регионалните идентичности в проекта BRAINS: Изследванията на философската антропология показват, че обикновено познанието за нещата не предизвиква промяна в самите неща. Нещата имат своето битие и не се променят от нашето познание за тях, ако човекът не иска да ги промени. Не е същото положението обаче с човека. Човекът няма завършено и предопределено битие, той е отворен към своето познание и то също го променя. Именно тази амбициозна задача си поставя и настоящият научноизследователски проект за крайграничните идентичности: разширяване на познанието и възможностите на трансграничните идентичности, с цел промяна на социополитическите и икономически предпоставки за тяхното функциониране. В този смисъл и принадената стойност на това научно изследване ще бъде в неговата практическа приложимост и способност да промени социо-политически предпоставки в региона.

Убедително е представена актуалността на проблема при променените социополитически предпоставки в интегрираща се Европа и необходимостта от различни европейски идентичности. Тук е важно, че не се наблюдава на една общоевропейска идентичност, а на наръч от различни трансгранични идентичности, сформиращи различните аспекти и подходи към общоевропейската идентичност. Този наръч се разбира в два различни аспекта: като множество идентичности, които стоят като оферта за различните граждани и които могат да се възползват от тази оферта. И на второ място като множество идентичности, които се сформират

⁶ Наред със сферите на държавата и икономиката съществува трета сфера на гражданското общество. В рамките на тази трета сфера гражданите се обединяват, за да защитават своите общностни интереси. В някои случаи към тези три сфери се добавя и четвърта, която обхваща частната сфера и семейството

⁷ Jürgen Habermas: Faktizität und Geltung: Beiträge zur Diskurstheorie des Rechts und des demokratischen Rechtsstaats. Frankfurt am Main. 1992, S. 443

⁸ Понятието „фигурации“ е въведено от Норберт Елиас, Относно процеса на цивилизация. София, Атика 1999.

регионално според социокултурните дадености на региона и които съществуват паралелно в пространството. Особено важно в този подход е диференцираното разглеждане на идентичностите и свързването му с понятието за сигурност, едно от основните екзистенциални понятия, гарантиращо устойчивост на структурите, което авторката на проекта е разгледала обстойно в дисертацията си, и което екипът прилага в настоящия проект.

Разглежданата проблематика има както социологически, политологически, юридически и масовопсихологически аспекти, което налага запознаване с теоретична литература от всички тези научни сфери и един диференциран интердисциплинарен подход.

Формулираната цел на проекта е „да се положат научните основи на обща стратегия за развитие на интегрирана идентичност на гражданите на територията на целия Българо-румънски трансграничен регион. Предвидено е тази цел да се постигне в няколко постъпателни етапа: тестване и преосмисляне на понятието за граница, проучване на съществуващия потенциал за интегрирана идентичност в Българо-румънския трансграничен регион, както и изследване на взаимовръзките за улудобяване и разграничаване, при които регионалните и социални интереси придобиват равнопоставеност с националните, и по този начин идентифициране на общи интереси, цели, ценности, дейности за региона. Изследването гради върху хипотезата, „че именно в териториите с преодолена политическа граница възникват първите индикации за специфична идентичност, която в рамките на Европейския съюз може да се определи като един от многото видове европейска идентичност“, и че създаването на „трансгранична идентичност, [...] „Аз“ или „Ние“ се формира от национално различните и се разграничава от национално своите“⁹. Тази поставена за Българо-румънския трансграничен регион хипотеза е всъщност и една от тезите на европейската интеграция¹⁰ и на глобализационния процес¹¹: създаване на регионални интегрирани идентичности като различни форми на общоевропейската идентичност и на глобализационните икономически и политически тенденции. Това е и един от пътищата за преодоляване на мисловните блокади и за транснационализиране на демокрацията.

С основание настоящият проект при разглеждането на трансграничните идентичности изхожда от основните мотиви и двигатели на европейската интеграция: политически, икономически, респ. политическо-икономически и гражданско-обществени, респ. културни и създаването на съответните фигурации, общности в гражданското общество. Именно тези мотиви и мотивираните от тях общности са били и продължават да са решаващи в процеса на европейската интеграция. Особено важно е осмислянето и прилагането на тези практики в страни като България и Румъния, в които тежобата на тоталитарното и авторитарно мислене продължава да съществува в централизираните практики и в партизаята на обществото и създава спънки при изграждането и структурирането на гражданско общество. Настоящият проект предлага търсене на нов, формиращ менталността модус на политика¹² и необходимите мерки за изграждане на политическа култура в обществата.

Една от иновативните линии в това изследване е свързването на проблема за множествените идентичности със съответните политико-икономически, респ.

⁹ Проект: Bulgarian-Romanian Area Identities: Neighbourhood Study (BRAINS) с. 10

¹⁰ Guido Thiemeier: Europäische Integration. Böhlau 2010.

¹¹ Maren Becker/Stefanie John/Stefan A. Schirm: Globalisierung und Global Governance. W. Fink UTB 2007

¹² Когато през 2000 година тогавашният румънски правен министър и вицепремиер Валериу Стойка съобщава в един свой доклад в Мюнхен, че най-належащият от предстоящите проекти на неговото правителство ще бъде „реформата на манталитета на румънците“, това се приема като наивност.

социални и граждански фигурации в трансграничното пространство. Тук авторката на проекта се спира на

- политическите общности и генериране на „визията за благоприятна промяна в профила на трансграничния регион” и „създаване на интегрирана политическа идентичност”¹³

- социално-икономическите общности, които да осигурят „инструментариума за осъществяване на политическа визия за благоприятна промяна” и създаване на „интегрирана социално-икономическа идентичност” на културните общности, за установяване на потенциала за интегрирана културна идентичност”¹⁴.

Методологията на проекта BRAINS гради върху теоретичната основа на социалния конструктивизъм и е ориентирана към нивото на съвременните интернационални политологически, социологически и масовопсихологически изследвания. Авторката се придържа към поставените цели за теоретично обоснован емпирически анализ на Българо-румънския трансграничен регион с цел предлагане на приложна стойност и разработване на Зелена книга за трансгранична идентичностна политика.

Според конструктивизма идентичността се възприема като дискурсивно създаващ се конструкт и се формира в динамичен комуникационен процес. По този начин въпросът за европейската идентичност придобива три нови измерения:

- на първо място вече не се говори за една европейска идентичност, а за множествени европейски идентичности, които могат да се допълват или да се оспорват. Идентичностите са зависими от историческите промени и могат да възникват при определени исторически условия и да изчезват при други.

- Дискусията за европейската идентичност е съществувала през предходните епохи и ще продължава да се разгръща и в бъдеще в процес на дискурсивно определяне и самоопределяне.

- И на трето място по този начин се преодолява евроцентризма на есенциалистичните схващания, това ще рече, представата, че европейският път към модерността е единствено правилният, като същевременно се поставя под съмнение и монопола на Запада върху това понятие.

Този конструктивистичен подход към идентичностите предполага също така и нов подход към обществеността и сформирването на различни общностни тенденции в европейските общества. За разлика от националната общественост, европейската общественост е многоезикова, съставена е предимно от елити и има твърде малко медии, които да я представят, тъй като медиите в мнозинството си са национални. Именно затова са важни и политиките на идентичност, които ще се осъществяват по различни канали и ще са насочени към различни целеви групи.

Същевременно авторката на проекта, позовавайки се на А. Копър определя идентичността и като „процес на трансформиране чрез борба за справяне с новите проблеми, с които групата се сблъсква”¹⁵, като процес на самоидентифициране или идентифициране, което от своя страна води до „политика на идентичността”. Особено важна роля в този процес на идентифициране и самоидентифициране се определя и на общностните ценности, истини, интереси, които трябва да са положителни и насърчителни и да си поставят за цел повишаване на имиджа.

Методите на изследването обхващат подходящия за постигането на изследването инструментариум: стриктно и акуратно са определени предметите на изследване, както и разпределението на общата извадка по целеви групи:

- Политици и публична администрация
- Малки и средни предприятия

¹³ Проект: Bulgarian-Romanian Area Identities: Neighbourhood Study (BRAINS), с. 14.

¹⁴ Пак там, с. 14/15.

¹⁵ Пак там, с. 16.

- Граждани,

като се прилагат необходимите критерии за баланс при отчитане на проучването и особеностите и разликите в местното самоуправление в България и Румъния. По този начин се съблюдават и трите сфери – управляващата, икономическата и гражданската.

Особено важно е да се подчертае, че въпросникът за проучване на общественото мнение е диференцирано разработен за различните целеви групи, като първата част е различна за трите целеви групи, а втората част е еднаква и се използва като база за структурираното интервю с фокус групата. Очаква се също така въз основа на резултатите да се разработи *Зелена книга за трансгранична идентичностна политика*, която да съдържа *Интегриран модел за развитие на идентичност на Българо-румънския трансграничен регион и Препоръки за стратегия относно утвърждаване на бранд на Българо-румънския трансграничен регион*. Съпътстващите дейности целят създаване на информационен пакет с промоционални материали и конструирането на устойчива мрежа за научни изследвания и комуникация на Българо-румънския трансграничен регион.

Тук искам да отбележа, че проектът е изключително иновативен както за Българо-румънския трансграничен регион, така и в контекста на трансграничната политика на България въобще, а също така и в контекста на Дунавската стратегия, като по този начин създава предпоставки за транснационализиране на демокрацията, демократично юрифициране и цивилизоване на държавната власт и изграждане на способности за действие отвъд националните държави.

II. Потенциалът на тези изследвания в контекста на Дунавската стратегия

В този контекст бих желала да обърна внимание и на още една „оферта“ за трансгранични идентичности, която може да се възприеме като следваща супранационална регионална оферта за идентичност – а именно идентичността на крайдунавските региони.

В социокултурен и политико-исторически аспект основната част на крайдунавските държави, на държавите от Дунавския културен регион са били в обсега на съветско влияние или т.н. социалистически лагер (с изключение на Шварцвалдската част на Дунава). За Австрия тук може да се каже, че тя дълги години беше социалистическа държава, принудена съгласно основополагащия Държавен републикански договор от 1955 г. към неутралитет. Т.е. тя не принадлежеше дословно нито към Запада, нито към Изтока и стана член на ЕС едва през 1995 г., т.е. след падането на Берлинската стена и промените от 1989 г. насам.

Така погледнато разширяването на ЕС след промените от 1989 г. и Обединението на Европа във формата на Европейски съюз може да се разглежда като приобщаване на Дунавския културен регион към Европейския съюз.

Реките имат това огромно предимство пред всички останали символи, че освен символ те представляват и действително реално онагледяване на двата основни елемента на трансграничността и интеркултурността:

1. символа на течението, всичко тече, всичко се променя, прословутото *panta rei*, което онагледява единството на всички промени във времето и пространството. Реката едновременно на всички места е еднаква и въпреки това на всички места и на същото място в следващия момент, в следващата секунда тя е различна.

2. и второ във всеки момент тя представлява свързващото, тя свързва не само двата бряга и е обвързана, ограничена от тях, но тя свързва с течението си местата по течението си. Тя носи по течението и понякога срещу течението контакти, комуникации, взаимовлияния.

Ако приемем тезата, че обединението на „Стара Европа“, на така нареченото Обединение за въглища и стомана, пред-формата на ЕС, се осъществи по реките

Рейн и Майн и че основният идентификационен номер-слоган на това обединение беше „никога повече война“, „никога повече унищожение на народите“, то разширението на Европейския съюз след падането на Берлинската стена, след края на Студената война може да се онагледни и да получи израз си в едно политическо, социално и културно осмисляне на Дунавската стратегия. Разширението на ЕС е приобщаване на Дунавския културен регион към ЕС, превръщането на реката Дунав във вътрешна река на ЕС. И това присъединяване си има своя идентификационен номер, респ. слоган: повечето страни се присъединиха и напиреха да се приобщават към ЕС от страх, да не се върне отново географски твърде близката „вся властъ советом“, съветската власт, т.е. никога повече *комунистическа власт*. По различен начин но в една и съща посока във всички тези страни в момента се осмисля и преодолява това комунистическо минало, в смисъл на еднолична власт на комунистическите партии, където Партията се пише с голяма буква.

Какви са проблемите, които смятам, че би трябвало да се осмислят и преосмислят в контекста на Дунавския културен регион, чийто инструмент може да бъде програмата за култура на Дунавската стратегия:

На първо място е необходимо да се преосмисли понятието за култура и това преосмисляне да напусне университетските аудитории и да навлезе в широкото гражданско пространство. През последните десетилетия понятието за култура разшири своите значения и в емпиричните културологични изследвания понятието прие значението на „наръч от правила, принципи и твърди елементи“, които биват стабилизиращи, респ. институционализиращи чрез индивидуални и социални системни истории и които „свързват индивидите на дадено общество във формата на символични правила и ред“¹⁶ Светът, в който живеем е формиран социокултурно и ние сме както обекти, така и субекти на социалното и културно формиране. В този по-широк смисъл културата обхваща както така наречената „висока култура“ – литература, театър, музика и всички преходни форми в изкуствата – така и културата на ежедневието – празненства, хранене, обличане, език. От шест десетилетия, както вече отбелязахме, съществува понятието „политическа култура“, което при нас тепърва навлиза в своето демократично значение, а от две десетилетия, след падането на Берлинската стена, се говори и за **Култури на паметта**. Щефан Трѳобст представя една интересна схема за съвременните култури на паметта под заглавие „*Jalta versus Сталинарад. ГУЛАГ versus Холокост. Противопоставящи се култури на паметта в по-голяма Европа*“¹⁷. И тук смятам, че е необходимо едно внимателно разграничаване и позициониране, тъй като всички тези култури са в непрекъснато взаимодействие. Точно през тази 2012 година може да се наблюдава една нова ситуация на „противопоставяне“: в цяла Европа започват да се отбелязват стогодишнините от войните – две Балкански (в българския контекст се говори за Балканска и Междусъюзническа) и Първата световна. Докато в Западна Европа тези годишнини са под знака на жертвите и „никога повече война“, на изток от Драва (Унгария, Румъния, Сърбия, България итн) тези войни се **празнуват**, тяхната стогодишнина е под знака на почитта на героизма на армиите („велик е нашият войник“, независимо на каква власт и с чия чужда армия е служил), всички тези армии са били от собственонационалната гледна точка единствено „армиисвободителки“ и от тази гледна точка се гледа на съседните страни. И в това

¹⁶ Срв. S.J.Schmidt 1994: 225, също. Dejan Kos: Theoretische Grundlage der empirischen Literaturwissenschaft, Maribor 2003, 16.

¹⁷ Stefan Troebst: Jalta versus Stalingrad. GULag versus Holocaust. Konfigrierende Erinnerungskulturen im größeren Europa. In: Bernd Faulenbach, Franz Josef Jelich (Hg.): „Transformationen“ der Erinnerungskulturen in Europa nach 1989, Essen: Klartext Verlag, 2006, S. 23-49.

противопоставяне между възпоминание за жертвите и празнуване на войните може да се разграничат не само споменните култури, но и мирното от военизираното мислене. Тази култура на паметта е тясно свързана и с едно преосмисляне на ролята на индивидуалните спомени и тяхната обработка в историографията (Oral History).

В Европейския съюз не става въпрос за промяна, а за *преодоляване* на граници и за добро съжителство, за постъпателно самоидентифициране с ценностите на мира и на „разбирателството между народите“¹⁸.

Европейският съюз си избра мотото „Единни в многообразието“, което получи достъп и до все още нератифицирания „Договор за създаване на Конституция за Европа“, известен също като Лисабонски договор. В това мото е заложено, европейците да се обединят в ЕС за мир и благосъстояние и различните култури, традиции и езици да представляват богатство за Европейския континент.¹⁹

Тези добри намерения могат да се осъществят единствено с диференцирано отношение и изследване на съответните култури и съответните образователни политики. Тук ще насоча вниманието към **три вида култури**:

1. Култура на ежедневието
2. Политическа култура
3. Култура на паметта

Тези три вида култури би трябвало да бъдат както обект на изследване, така и обект на синхронизиране и на образователна политика, за да може мирът в Европа и ЕС да оцелее. Не случайно през последните години се чуват тревожни и кризисни информации не само за Гърция и Италия, но и за Унгария, Румъния и България. Проблемни са „въпроси – както с право отбелязва Клаус Рот в доклада си за „Политическата култура в (Югоизточна) Европа“ – по които хуманитарните и културоложките науки ...имат какво да кажат, но твърде рядко биват чувани“²⁰. Става въпрос за задълбочаващата се криза на ценностите, в която почти цяла Европа днес се намира и по която трябва да се вземе отношение.

Един от аспектите на новата политическа култура е и въпросът за множествените идентичности. И отново се връщам на иновативните аспекти на проекта BRAINS и възможностите му да бъде приложен и разширен в контекста на Дунавската стратегия:

1. Разглеждането на проблема за идентичностите от конструктивистична гледна точка на множествените идентичности „като процес на непрекъснато социално конструиране чрез предоговаряне на „мои“ и/или „наши“ ценности, истини, интереси“ (стр.26), като по този начин се създават условия за нови тенденции в развитието на международната общност на държавите.

1. Обосновката на политологична гледна точка в контекста на езиковата политика и сигурността, като по този начин въпросът за сигурността се разграничава от военните мерки за сигурност и се поставя в контекста на „мирното мислене“

2. Свързването на проблема за идентичността със съответните политико-икономически, респ. социални и граждански фигурации, демократизация на идентичностните политики.

3. Засилване на позициите на гражданското общество в неговите различни структури

¹⁸ Това е мотото, под което определя дейността си най-богатата и силна фондация в Германия – Фондацията Роберт Бош, като това е и завещанието на самия Роберт Бош, починал през 1942г. на върха на битките между народите.

¹⁹ <http://de.wikipedia.org/wiki/Europamoto>; немски – In Vielfalt geeint, английски – United in diversity, италиански – Uniti nella diversità, чешки – Jednotná v rozmanitosti, унгарски – Egység a sokféleségben итн.

²⁰ Klaus Roth: Politische Kultur in (Südost-)Europa, Südosteuropa-Studien, Band 77, 2012

4. Изграждането на способности за действие „Отвъд националните държави“²¹

Методологията на изследването е иновативна и е подходяща и предоставя възможности за разширяване обсега на изследване в контекста на Дунавската стратегия и на търсенето, осмислянето и преосмислянето на ценностите на Дунавския културен регион.

За контакти:

Проф. д-р Пенка Ангелова, катедра „Европеистика“, ФБМ, РУ „А.Кънчев“, Русенски университет „А.Кънчев“, e-mail: pangelova1@gmail.com

Докладът е рецензиран

---

²¹ Юрген Хабермас, 3А конституцията на Европа, Издателска къща Критика и хуманизъм, 2011, с. 13

РУСЕНСКИ УНИВЕРСИТЕТ „АНГЕЛ КЪНЧЕВ“
UNIVERSITY OF RUSE „ANGEL KANCHEV“

ДИПЛОМА

**Програмният комитет на
Научната конференция РУ&СУ'12
награждава с КРИСТАЛЕН ПРИЗ
“THE BEST PAPER”**

**проф. дфн Пенка Ангелова
автор на доклада**

**“ Регионалните идентичности и техният потенциал
в контекста на Дунавската стратегия
(с оглед на резултатите на проекта BRAINS)”**

DIPLOMA

**The Programme Committee of
the Scientific Conference RU&SU'12
Awards the Crystal Prize "THE BEST PAPER"
to prof. Penka Angelova
author of the paper**

**“Regional Identities and Their Potential in the Context
of the Danube Strategy
(Peer Review of Research Project BRAINS)”**

**РЕКТОР
RECTOR**

**проф. д.т.н. Христо Белоев
Prof. DSc Hristo Beloev, DHC**

30.10.2012